

Headhunter Christine Changoer: 'Ik ben erg vóór witte mannen'

Als partner bij werving- en selectiebureau Partners at Work slaat Christine Changoer bruggen tussen culturen. Dat die in haar eigen leven soms botsen, accepteert ze: 'Je kunt geen boegbeeld zijn als je je eigen authenticiteit verloochent.'

Elfanie toe Laer

Het antwoord op de vraag wanneer ze zo ambitieus werd, komt als de vegetarische samosa's net op tafel zijn gezet. Het is een hete zomeravond en we zitten op het kleine terras van het Indiase restaurant Mayur, vlak bij het Leidseplein in Amsterdam. Toeristen slenteren voorbij en Christine Changoer (35) vertelt haar levensverhaal. Nu is zij vaste gesprekspartner van bestuurders die meer diversiteit zoeken. Nu is zij veelgevraagd spreker over inclusief leiderschap. Nu staat zij in de Jong-talentedlijst van het FD. Maar zo begon het niet.

Als dochter van een lerares en van de hoofdboekhouder van het Surinaamse ministerie van financiën, woonde zij haar eerste jaren in de *boitie*, het platteland van Suriname. Op een grote boerderij, samen met een heleboel familie. De zandweg ernaartoe was hobbelig maar mooi, herinnert ze zich.

Op haar 6de verhuisde ze met moeder en broertje naar Amsterdam. Ze trokken in bij oma. Die woonde in Develstein, een flat in de Bijlmer. De ramen waren altijd beslagen, er was weinig ruimte en het uitzicht was grauw. Zeker toen, in januari 1993. 'We hadden niks, alleen elkaar', zegt ze. 'Maar het was zo gezellig!'

Hosselen voor een baan

Toen na drie jaar vader zich bij zijn gezin voegde, verhuisden ze naar Almere. Moeder Changoer had na jaren schoonmaakwerk weer een baan gevonden als leerkracht, maar bij vader verliep die zoektocht minder voorspoedig. 'Hij kon niet integreren', zegt Changoer. Ze valt even stil. 'Niemand begreep hem, niemand verdiepte zich in wat hij in Suriname had gedaan. Zijn diploma's werden hier niet erkend, dus geschikt werk vond hij niet. Hij moest rozen knippen in de kassen. Dan werd hij om 4 uur 's ochtends opgehaald met een busje en als hij thuiskwam, zaten zijn armen vol schrammen van de doornen. Ik heb mijn vader echt zien hosselen voor een baan. Een baan! Een simpele boekhoudersbaan! Het

bezorgde hem zoveel stress, dat hij uiteindelijk aan een hartinfarct overleed. Ik was 14.'

Het tragische levenseinde van haar vader plantte een zaadje in Changoers hoofd. 'Het is de reden dat ik doe ik wat ik nu doe', zegt ze. 'Ik wilde géén hokjes.' Hoe ze dat zou bereiken, wist ze nog niet.

Haar werkende leven begon in datzelfde jaar 2001, toen zij een bijbaantje vond bij de buurtvideotheek. Het salaris was welkom, nu haar vaders inkomen was weggevallen. 'Ik moest er soms de boodschappen van betalen en sparen voor mijn studie. Vriendinnen gingen met vakantie, ik ging werken. En eerlijk: ik vond het vooral heel leuk. Dan kon ik weer een singletje kopen, of een mooie tas. Het gaf me vrijheid.'

Het hoofdgerecht komt op tafel. Viscurry, saag paneer, een curry met Indiase kaas en verschillende soorten naan — Indiaas brood. 'We eten wel met onze handen hoor', zegt Changoer. 'En alles wordt gedeeld.'

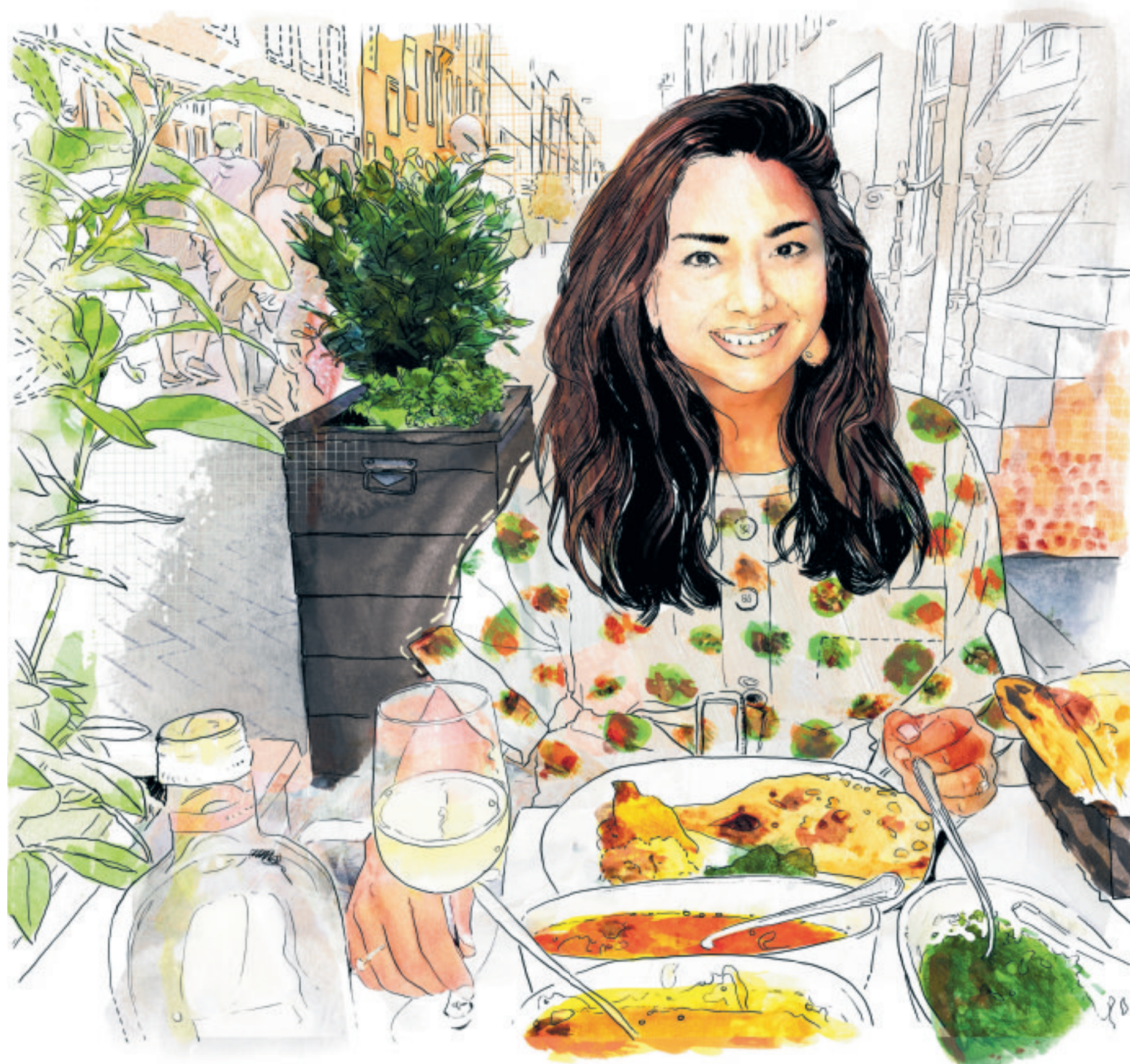
In dit restaurant is ze vaste gast sinds ze in 2005 ging studeren aan de Universiteit van Amsterdam (de UvA). 'Ik moest van mijn moeder een "steady studie" kiezen die 100% baanzekerheid bood.' Het werd rechten. Changoer genoot van de stad en het studentenleven. 'Er ging een wereld voor me open', herinnert ze zich. 'Op de UvA zaten veel meer blanke mensen dan bijvoorbeeld op de Vrije Universiteit en *I loved it!* Hindoestaanse vriendinnen had ik niet, daar voelde ik geen connectie mee. Door de gemeenschap werd ik gek aangekeken: je voelt je Hollands, zeiden ze, je voelt je beter. Maar wat heeft dat met béter te maken? Ik voelde mij een ontdekkingsreiziger, een wereldverbeteraar, een bruggenbouwer.'

Bloeiende carrière

Dat Changoer zich thuis voelt bij zoveel verschillende mensen, levert haar inmiddels veel op: 'Nu merk ik dat veel Hindoestanen me opzoeken. En ook Chinezen, Turken en Marokkanen. Ik ben een soort magneet voor allerlei culturen. Dat kun je pas

Changoer is pas 35. 'Bizar hè, hoeveel kansen ik nog voor me heb.'

ILLUSTRATIE: TINA ZELLMER VOOR HET FINANCIËLE DAGBLAD

worden als je ook die Nederlandse cultuur begrijpt. Anders kun je die brug niet slaan.'

Die brug slaan was lastiger in haar eigen leven. Toen Changoer afstudeerde en voor een half jaar naar Parijs verhuisde, vond haar Hindoestaanse omgeving dat geen goed idee. Changoer: 'Hoe langer je wacht met trouwen, hoe dichter je bij je houdbaarheidsdatum komt, was het adagium.' Ze ging toch, terwijl familieleden en burens al hard op zoek waren naar een geschikte huwelijkskandidaat. Een jaar later trouwde ze, op haar 22ste, met een veertien jaar oudere man.

Het kersverse echtpaar nestelde zich in Rieuwijk en in de jaren die volgden, bloeide Changoers carrière op. Bij de Autoriteit Financiële Markten klom zij op van junior toezichthouder tot projectleider op het gebied van gedrag en cultuur.

'Ik ben een magneet voor culturen. Dat kun je pas worden als je ook de Nederlandse cultuur begrijpt'

'Witte mannen kunnen het verschil maken, en dat doen ze ook. Het bedrijfsleven wordt woke'

Tijdens de financiële crisis was duidelijk geworden dat toezichthouders voortaan moesten focussen op meer dan alleen "harde" gegevens. Changoer: 'Goed toezicht kijkt ook naar leiderschapsstijl, besluitvorming en de manier waarop tegenpraak geregeld is. Want hoe is de crisis ontstaan? Juist door gebrek daaraan.' Changoer had haar talent gevonden. Tijdens gesprekken in de bestuurskamers merkte ze dat haar reflecties aansloegen. Ze stelde open vragen en legde de vinger op de zere plek als zij het leiderschap analyseerde.

Maar de reistijd brak haar op. Ze was inmiddels moeder van een dochter en een zoon en weer gaan studeren: veranderingmanagement. Ze zegde haar baan op en startte samen met haar achternicht Maitrie Misier een stylingbureau. Het was de modebewuste nichten namelijk opgevallen

dat de topvrouwen die zij ontmoeten 'wel een opfrisbeurt konden gebruiken'.

De onderneming liep goed: zakenvrouwen lieten zich graag een nieuwe stijl aanmeten om zich zo te 'empoweren'. Changoer: 'We hadden een kantoor op de chique Parklaan, in Rotterdam. We ontvingen vrouwen daar en onderzochten samen wat voor kleding bij ze paste.' Waardevolle gesprekken die haar veel leerden over de smaak en levenswijze van Nederlandse topvrouwen. Een 'cadeautje' noemt zij dat, 'omdat de gesloten westerse cultuur voor een buitenstaander lastig binnen te komen is.'

Diversiteit in de top

Inmiddels is Changoer meer spin in het web dan buitenstaander. Bij Partners at Work werkt ze fulltime aan haar doel: de diversiteit in de top van

De rekening

Mayur Amsterdam	
Vegetarische samosa	€10,50
Fles water	€6,75
4 Glas Pinot Grigio	€35
Peshawari naan	€6,75
Parantha	€5
Fish curry	€33,50
Saag paneer	€23,50
2 Special dessert	€23
2 Indian chai	van het huis
Totaal	€144

organisaties vergroten. 'Ik ben erg vóór witte mannen', zegt ze terwijl het toetje op tafel wordt gezet. 'Die bekleeden de meeste sleutelposities en kunnen dus het verschil maken als het gaat om diversiteit. Ik zie dat ze daarmee bezig zijn. Het Nederlandse bedrijfsleven is woke aan het worden. En diversiteit is breed hè. Ook witte mannen kunnen diversiteit brengen.'

Nog een laatste glas Pinot Grigio — Changoer weet veel van wijn sinds zij met haar geliefde een wijnkursus volgt. Die geliefde, dat is niet meer de vader van haar kinderen. Toen haar moeder twee jaar geleden borstkanker kreeg, voelde Changoer zich wakker geschud: 'We waren niet meer gelukkig en ik besefte: het leven is te kort, ik wil genieten.' Het besluit om te scheiden werd daar door haar omgeving niet in dank afgenomen. Waar ze vóór haar huwelijk al bang voor was, gebeurde nu alsnog: haar moeder en broertje stonden haar, een groot deel van de familie deed dat niet. Die harde reactie doet pijn: 'Ik ben eigenlijk een echte traditionele Hindoestaanse. Ik geloof erg in loyaliteit en respect, en ik hou van de cultuur en de hechte familiebanden.' Maar ze heeft er vrede mee: 'Je kunt geen boegbeeld zijn als je je eigen authenticiteit verloochent.'

Het is al donker als haar nieuwe liefde haar komt ophalen. Hij — half Hindoestaans, half Hollands — heeft ook twee kinderen uit een eerder huwelijk. Het samengestelde gezin gaat nog een weekje weg. Naar Frankrijk, inclusief een dag Disneyland Parijs. Vakantie is een begrip dat Changoer niet zoveel zegt. Ook al geeft ze toe 'best moe' te zijn.

Maar tijd om te klagen is er niet. 'Ik ben missiegedreven', klinkt het vastberaden. Dat belooft wat, want ze is pas 35. 'Ja, bizar hè. Hoeveel kansen heb ik nog voor me? En eigenlijk wil ik maar één ding: zo veel mogelijk rolmodellen creëren. Daar kan ik het verschil maken.'

Elfanie toe Laer is redacteur van Het Financieele Dagblad.